

I

Ashley rekte zich uit als een kat, en gaapte met haar mond zo wijd open dat ik haar huig kon zien.

‘Hmm, geen idee eigenlijk,’ zei ze toen ze uitgegaapt was. ‘Misschien vier? Nee, wacht...’ Ze sloeg haar ogen op naar het plafond van de aula, alsof ze daar, tussen de propjes papier die ertegenaan gespuugd waren, de seksscore van haar vakantie zou kunnen vinden. ‘Ja, vier.’ Ze krabde aan het ringetje in haar wenkbrauw. Typisch Ashley, met haar onverzadigbare behoefte om cool te doen.

Ik schoof heen en weer op mijn stoel. Het was bloedheet, ook al was het al september, en kriebelige aulastoelen + zweterige bovenbenen = geen goede combi. Bovendien had ik een geheim. Hoewel, het was eigenlijk geen geheim, maar ik hoefde het nu ook weer niet van de daken te schreeuwen. Dat doe je niet.

Donna gaf Ashley een applausje. ‘Goed bezig, Ash. Even alles op een rijtje. Ik heb er nul...’ Dramatisch legde ze de rug van haar hand tegen haar voorhoofd. ‘En onze Miss Monogaam natuurlijk maar één.’

Cass lachte haast verontschuldigend en sloeg haar armen om haar knieën. Arme Cass. Na bijna vier jaar met Adam wist ze inmiddels wat ze aan hem had. Hij is niet bepaald Mister Monogaam, laten we het daar maar op houden.

‘En dan hebben we alleen onze feministische vriendin Sarah nog.’ Donna liet zich op mijn schoot vallen en sloeg haar arm om mijn nek. ‘Jij nog iets te melden?’ vroeg ze, terwijl ze

haar wang tegen die van mij drukte en haar wimpers liet fladderen. Ze heeft altijd zoveel mascara op dat ik een windvlaagje voelde. Ik duwde haar van me af. Ze was behoorlijk zwaar.

‘Dat zouden jullie wel willen weten, hè?’ zei ik met een braaf gezicht, maar ik kon een grijns niet onderdrukken. Ik kan mezelf soms wel wat doen.

Zittend aan mijn voeten draaide Donna zich met een ruk om, en ze keek met haar grote, donkere ogen naar me op: ‘O mijn god, je hebt het gedaan!’

Ik giechelde maar wat. Ik weet het: sneu.

Ash en Cass bogen zich allebei voorover alsof ik op het punt stond het nieuws van het jaar te onthullen, en ik zag drie paar ogen die me vanonder drie paar hoog opgetrokken wenkbrauwen aanstaarden.

‘Wat?’ vroeg ik onschuldig.

Ash gromde en gooide het klokhuis van haar appel in mijn richting. ‘Vertel nou maar gewoon.’

‘Nou ja, hij heet Joe...’ begon ik, maar ik werd meteen overstemd door het gegil van mijn vriendinnen. Eventjes viel de hele aula stil en draaide iedereen zich naar ons toe, maar dat moment was ook zo weer voorbij. Het was de eerste dag van het nieuwe trimester, dus dit was niet het eerste roddelgerelateerde gegil die dag.

‘Ik wist dat er iets aan de hand was,’ riep Cass opgetogen. ‘Je loopt de hele dag al te stuiteren.’

Donna stompte me joviaal tegen mijn arm. ‘Wie had dat gedacht, onze kleine mannenhater is eindelijk volwassen.’

‘Au, kappen,’ zei ik kameraadschappelijk en wreef over mijn arm. ‘Ik ben trouwens helemaal geen mannenhater.’

‘Maar wat is er nou precies gebeurd?’ vroeg Cass, die in haar handen wreef bij het vooruitzicht van het sappige nieuwtje dat ik uit de doeken zou gaan doen.

Dus vertelde ik het ze.

Het begon allemaal met een Disney Princess-voetbal.

We waren op vakantie in Spanje: ik, mijn vader en moeder en mijn broertje Daniel. Hij is twaalf en kan de laatste tijd ontzettend irritant zijn, dus bleef ik liever uit zijn buurt. Ik was van plan om te zonnen, lezen, zwemmen en eten, en misschien een beetje de omgeving te bekijken en wat te winkelen. Meer niet. Ik mag mijn ouders echt wel, normaal gesproken kan ik goed met ze opschieten. Maar het verschil tussen hun idee van vakantie en dat van mij is ongeveer even groot als het verschil tussen vroeg opstaan om antieke ruïnes te bekijken en tot twaalf uur uitslapen om de hele middag te gaan liggen luiieren. Kortom, ik had er niet al te veel zin in.

De eerste drie dagen lummelden we allemaal wat rond op het strand; mijn ouders deden hun best om te laten zien dat ze rekening hielden met wat ik wilde. Maar toen werd de roep van de omgeving ze te machtig en gingen ze met Dan (de sukkel!) met een huurauto de bergen in om foto's te nemen van Het Uitzicht, en ik ging met mezelf, mijn iPod en mijn boek naar het strand om een flink potje niets te doen.

Ik spreidde mijn handdoek uit, smeerde me in met factor 30 en maakte het me gemakkelijk met mijn boekje en mijn iPod met Ellie Goulding. Het was heerlijk om daar in mijn eentje te liggen bakken in de zon, en ik dacht aan de zak chips en de chocola in de koeltas naast me. Mijn ouders vinden het een teken van karakterzwakte om tussendoortjes te eten, alsof het nobel is om tegen het avondeten geen stap meer te kunnen zetten van de honger. Maar ze waren er niet en konden er dus ook niets van zeggen. Ik kronkelde van tevredenheid. En toen knalde er vanuit het niets een voetbal tegen mijn zonnebril, de glazen sprongen eruit.

'Au! Verdomme!' brulde ik, en ik raapte mijn arme kapotte zonnebril op uit het zand. Hij was maar van de Primark, maar daar ging het niet om. Ik keek op en zag dat er iemand over me

heen gebogen stond. De zon scheen recht in mijn ogen, maar ik kon nog net zien dat het een jongen was, ongeveer van mijn leeftijd, en dat hij me niet erg berouwvol aankeek.

‘Kun je niet uit je doppen kijken? Dat doet fucking pijn!’ Inmiddels had ik – heel charmant – een hoofd als een boei gekregen van de schrik en de pijn, maar ook omdat ik niet van confrontaties hou. Ik kom meestal niet verder dan een geërgerd ‘tsss’, maar nu was ik zo nijdig dat ik het er gewoon uit flapte.

‘Sorry, het spijt me echt,’ zei hij lachend. ‘Het ging per ongeluk. Ben bakt er niks van als middenvelder.’ Hij wees naar de drie jongens achter zich, die allemaal schaterend naar mij stonden te wijzen. Geweldig.

‘Nou, ik had wel blind kunnen zijn,’ bromde ik.

‘Dat zal wel loslopen, denk ik,’ zei de jongen, nog steeds grijnzend. Wat vond hij zo grappig? ‘Het is maar plastic. Kijk maar.’

Hij hield de bal voor mijn neus. Er stonden allemaal Disney-prinsessen op. En hoewel ik op dat moment nog niet meteen verliefd was, is het toen allemaal begonnen.

Tja, toen moest ik natuurlijk ook lachen. ‘Leuke bal,’ zei ik. Ik bloosde opnieuw en onderdrukte de neiging om mijn blik te laten zakken naar de regionen van zijn zwembroek.

Hij schoot de bal met zijn knie de lucht in en hield hem een paar keer hoog. ‘Dank je, ik heb hem ergens gevonden.’

‘Fijn voor je,’ zei ik bijdehand.

Hij hield zijn hoofd schuin alsof hij dacht: hmm, vreemd type, maar toen plofte hij, ondanks mijn gebrekkige gesprekskwaliteiten, naast me neer in het zand. ‘Ik ben Joe,’ zei hij.

‘Hoi, Joe.’ Hij bleef me een paar tellen aankijken. Ik staarde terug. Shit. Nu moest ik natuurlijk iets zeggen. ‘Ik ben Sarah,’ zei ik vlug.

‘Nou, leuk je te ontmoeten, Sarah,’ zei hij, opnieuw met een

glimlach. Hij had een belachelijk perfect gebit, daarom lachte hij natuurlijk zoveel. Uitslover. Hij keek naar zijn voet en sloeg een vlieg weg, wat mij de kans gaf om hem eens goed te bestuderen. Kort, lichtbruin haar dat net als bij een surfer stroachtig was van het zeewater, donkerbruine ogen, slank maar niet te mager, en met alleen wijde zwemshorts aan. Het viel niet te ontkennen: Joe was sexy.

‘Ben je hier alleen?’ vroeg hij, terwijl hij de bal tussen zijn handen heen en weer liet stuiteren.

Ik schudde mijn hoofd. ‘Met mijn ouders.’ Snel voegde ik eraan toe: ‘Maar ik ga zo ’n beetje mijn eigen gang. En jij?’

‘Ik hoor bij hen,’ zei Joe met een knik in de richting van zijn vrienden, die nu bezig waren elkaar omver te duwen in het zand. ‘Studievrienden.’

We zagen hoe een van hen teatraal naar zijn borst greep en in slow motion achteroverviel, terwijl een ander hem zogenaamd beschoot met een ratelend machinegeweer. Ik trok een wenkbrauw op.

‘O ja, wat studeer je dan?’ vroeg ik. ‘Nietsdoen voor beginners?’ (Kijk mij nou, ik maakte een praatje! Zolang zijn vrienden daar bleven, zou ik me wel redden. Met een onbekende praten, oké, maar met onbekenden, meervoud? Dat is mijn ergste nachtmerrie. Dan weet ik ineens niet meer wat ik moet doen, wat ik moet zeggen, en zelfs in wat voor houding ik moet staan. Moet ik mijn armen achter mijn rug houden? Over elkaar slaan? Hoe moet ik kijken? Zie je wel? Een regelrechte nachtmerrie. Ik klap dus altijd gewoon dicht. Waarschijnlijk sta ik daarom bekend als mannenhater. Mensen zien mijn sociale onhandigheid voor afstandelijkheid aan.)

Maar goed, godzijdank moest Joe lachen! ‘Ja, en Eikelkunde voor gevorderden,’ zei hij. En toen was het zijn beurt om rood te worden, of verbeeldde ik het me? ‘Ik bedoel niet letterlijk... eikels bestuderen, hoor.’

Ik lachte. ‘Weet ik, ik begreep wat je bedoelde.’

‘Mooi.’ Even keek hij me recht aan, en hij toverde weer dat lachje tevoorschijn.

Of ik wilde of niet, ik voelde een kriebel van opwinding. Hier zat ik dan – ik, de eeuwige maagd! – op een Spaans strand te kletsen met een jongen die er geweldig uitzag en nog grappig was ook, en die zojuist diep in mijn ogen had gekeken. Mijn vriendinnen zouden het nooit geloven. Ik kon het zelf nauwelijks bevatten. Het was vreselijk om te midden van een hele club niet-maagden maagd te zijn. Echt vreselijk. Maar tegelijkertijd had ik me erbij neergelegd dat ik eeuwig maagd zou blijven. Het idee dat een jongen mij leuk genoeg zou vinden om *het* te doen, was gewoon... bizar.

Niet dat ik een laag zelfbeeld had. Ik stond niet uren voor de spiegel mijn lichaam af te kraken en ik droeg nauwelijks make-up. Ik had ambities; ik wilde later schrijver worden en was vastbesloten dat doel te bereiken. Als ik een halfuurtje zat te dagdromen, stelde ik me voor dat mijn toekomstige ik een signeursessie hield in een boekhandel. Maar ik in een seks-scenario? Een stuk minder aannemelijk. Kun je nagaan.

‘... dus kom gerust langs als je zin hebt.’ Joe keek me hoopvol aan. Shit, ik was zo druk ons gesprek aan het analyseren dat ik helemaal vergat te luisteren (echt weer wat voor mij).

‘Sorry, wat zei je?’

Hij keek me weer aan met die blik van *wat een vreemd type* en zei: ‘We gaan vanavond barbecueën op het strand. Misschien heb je ook zin om te komen?’

‘O, ja, leuk. Zeker.’ Gelukkig zei ik net niet: ‘Ik zal het aan mijn moeder vragen.’

Joe sprong overeind en veegde het zand van zijn achterwerk. ‘Oké, geweldig. Dan zie ik je vanavond hier, om een uur of negen.’

En met die woorden pakte hij zijn prinsessenbal en rende

weg terwijl hij Assepoester herhaaldelijk in haar gezicht schopte.

Die middag begon ik tijdens de lunch over mijn plannen voor de avond.

‘Ik zat erover te denken om vanavond uit te gaan,’ zei ik terwijl ik nonchalant wat aardappelen opschepte.

Ik voelde de ogen van mijn ouders op me gericht. ‘O ja? Met wie?’ vroeg mijn vader, die zoals gewoonlijk meteen ter zake kwam.

‘Gewoon met wat mensen die ik op het strand heb ontmoet.’

‘Mensen... of jóngens? Mijn vader keek me vol verwachting aan en trommelde met zijn vingers op tafel.

‘Jóngens,’ papegaaide ik overdreven. ‘Maar wees gerust, ze zijn van mijn leeftijd.’

Mijn vader goot wat saus over zijn steak. ‘O, prima, dan is er niets aan de hand.’ Mijn ouders keken elkaar met een spottend glimlachje aan. Ik had er een bloedhekel aan, aan dat *Ach, kijk onze tiener eens grote-mensen-wereldje spelen.*

Ik rolde met mijn ogen. ‘Ja, we waren eigenlijk van plan een ongelooflijke orgie houden, maar als jij daar niet blij van wordt, gaan we wel gewoon barbecueën op het strand.’

‘Wat is een orgie?’ kwam Dan er ineens tussendoor.

‘Oké, ga maar,’ zei mijn moeder, Dan negerend. ‘Maar kom op tijd thuis. En niet te veel drinken.’ Zij en mijn vader lachten weer naar elkaar. O, wat is het toch grappig om een tienerdochter te hebben die nooit lastig is. Pas maar op, dacht ik. Dat kan zomaar veranderen.

Die avond liep ik met vlinders in mijn buik en zelfbruinings-spray op mijn benen over het slingerpaadje naar het strand. Ik had er eeuwen over gedaan om een outfit uit te kiezen, van

belachelijk underdressed (bikini met een sarong erover) tot belachelijk overdreven (hoge hakken). Uiteindelijk ging ik voor een zomerjurkje van H&M met slippers, en ik nam mijn moeders sjaal mee voor als het koud werd. Niet superhip, maar ik ben nou eenmaal geen fashionista.

Toen ik bij het strand kwam, begon de zon al langzaam onder te gaan. Ik bleef even staan om naar die vreemde jongen te kijken, die mij, nog vreemder, blijkbaar leuk vond. Hij zat in het zand, en het licht van de ondergaande zon zette hem in een gouden gloed. Hij staaarde over de zee en nam af en toe een slok van een flesje bier. Zijn vrienden waren aan het stoeien in het water, hun geschreeuw en gelach kwamen en gingen zoals de golven van de zee. Maar Joe zat daar gewoon... te zijn.

En... ping! Ik was verliefd. In de milliseconde waarin het signaal van mijn ogen mijn hersenen bereikte, was ik van een hopeloos onervaren zeventienjarige met belachelijk hoge eisen veranderd in een meisje dat simpelweg op de juiste persoon had gewacht. Ik glimlachte in mezelf, ademde diep in en begon over het strand te lopen. Mijn slippers gleden weg in het zand, waardoor mijn gracieus bedoelde tred meer op dronkenmangewaggleek.

‘Hé, Sarah!’ riep Joe. Hij sprong op en gaf me een kus op mijn wang. Hij had stoppeltjes op zijn kin en rook verrukkelijk: fris en een beetje komkommerachtig.

‘Ga zitten. Wil je wat drinken?’ vroeg hij, en hij hield een biertje op. Ik hou helemaal niet van bier, maar pakte het toch aan. Ik keek om me heen of ik de barbecue zag.

‘Ze blijken de “niet barbecueën”-regel hier nogal serieus te menen,’ zei Joe, alsof hij mijn gedachten kon lezen. ‘Die van ons is in beslag genomen.’ Hij pruilde als een klein kind met zijn onderlip, en het spijt me zeer, maar het was ontzettend schattig.

‘Waarom ben je niet bij je vrienden?’ vroeg ik, en ik nam met tegenzin een slokje bier.

Joe keek me aan. ‘Je lust geen bier, hè?’ vroeg hij lachend.

‘Niet echt,’ gaf ik toe.

‘Geef maar hier, ik neem hem wel.’ Toen hij het flesje aanpakte, streek zijn hand langs die van mij. ‘Er zijn ook nog wat colaatjes, geloof ik.’ Hij knikte in de richting van een boodschappentas.

‘Dank je,’ zei ik. Ik pakte een blikje cola en tikte ermee tegen zijn bierflesje. ‘Proost.’

‘Proost, Sarah Lust-geen-bier.’

‘Maar waarom ben jij niet aan het zwemmen?’ vroeg ik opnieuw.

Joe keek naar het zand, glimlachte en sloeg toen zijn ogen naar me op. ‘Omdat ik fantastische vrienden heb,’ zei hij cryptisch.

‘O, vandaar. Oké,’ zei ik, me op de vlakke houdend. Hoewel ik het heus wel begreep. Waren ze echt weggegaan zodat wij met zijn tweetjes konden zijn?

Joe bleef me aankijken, en ik voelde mijn gezicht steeds warmer worden. ‘Je bent best wel knap, hè?’ zei hij simpelweg. Ik ging ervan uit dat het een retorische vraag was. Wat kon ik daarop zeggen? ‘*Nou, zoals je ziet ben ik niet echt knap. Maar in het juiste licht zie ik er best leuk uit*’? Ik hield mijn mond en glimlachte maar een beetje. Blijkbaar kan een compliment je ook heel blij maken als je weet dat het niet waar is. Ik nam een slokje cola om maar iets anders te doen dan dom grijnzen.

Joe keek naar mijn lippen en bracht zijn gezicht dichterbij het mijne. Ik wou dat ik kon zeggen dat we toen passioneel begonnen te zoenen, terwijl de golven van de zee zich symbolisch over elkaar stortten. Maar in werkelijkheid verslikte ik me in mijn cola.

‘Mijn god,’ zei ik, toen ik eenmaal uitgehoest was. ‘Dat was

niet de bedoeling.' Ik dwong mezelf hem aan te kijken, maar in plaats van dat hij terugkeek met de walging die ik verdiende, leken zijn ogen vertederd te fonkelen. Zacht legde hij zijn hand achter mijn hoofd. 'Kom eens hier, jij,' zei hij, en hij trok me naar zich toe.

Zoenscène.